

Catharsis tussen badhuis en bloedbad

THEATER RECENSIE Eerst is ze een oerdegelijke tragedie, maar dan verandert de wind van richting. *Oresteia* van Het Paleis blaast warm en koud.

Oresteia (16+)

Het Paleis.
Tot 26/11 in Het Paleis (Antwerpen). Ook te zien op 30/11 in C-Mine (Genk) en op 1/12 in MaZ (Brugge).
★★★★☆

Het is het eeuwige (valse) dilemma van repertoire: voer je het op voor de inherente kwaliteiten van een tekst, of vooral om hedendaagse kwesties relif te geven? In *King Lear* (2017) koos Simon De Vos van Het Paleis volop de tweede optie – hij vertaalde Shakespeare naar de Europese politiek vandaag.

De *Oresteia*, een van de oudste teksten uit de theatergeschiedenis, bevat een even tijdloze als actuele kwestie. Sofokles' trilogie stelt de vraag hoe iemand (en vooral de jongere) zich moet verhouden tot historische fouten: kies je voor wraak of rechtspraak, status quo of verandering?

Deze keer behoedt De Vos zich

In het decor van kiezelstenen worden krachtige tableaux geboetseerd.

© Illias Teirlinck

Orestes draagt in deze voorstelling zoveel ballast dat je je moeilijk nog in zijn belevingswereld kunt verplaatsen

dus voor het al te letterlijk actualiseren. Koning Agamemnon (Koen De Graeve) offert nog steeds zijn dochter Ifigeneia, wordt daarna zelf vermoord door zijn overspelige vrouw Klytaemnestra (Nadia Amin), die dan weer de wraak van hun zoon Orestes (Jonas Vermeulen) ondergaat.

De Vos zet maximaal in op dramatiek en dat werkt: de tekst is scherp, in het decor van kiezelstenen worden krachtige tableaux geboetseerd en de acteurs leveren extatisch spel af, geruggensteund

door de monumentale soundtrack van Millionaire-snarendrijvers Tim Vanhamel en Sjoerd Bruil.

Plotse ommekeer

Maar dan komt het allesbepalende dilemma: verdient Orestes hetzelfde bloederige lot als zijn ouders? Of krijgt hij gratie – wat de wraakcirkel zou verbreken en het begin van rechtspraak betekenen? Voor De Vos het moment om zijn slagveld in een clean badhuis om te toveren, waar Griekse goden zich in witte badmantels laten *zuiveren*.

Een goedgemikte komische noot na alle ernst. Maar in dit stuk klinkt ze dissonant. In het badhuis moet immers ook Orestes' rechtszaak plaatsvinden, waar de politieke en morele zeggingskracht van dit stuk wel heel nadrukkelijk in je gezicht wordt gegooid. Plots moet het publiek geactiveerd worden, maar de slappe slotmonoloog van de protagonist voelt vooral als een koude douche.

Orestes draagt in deze voorstelling zoveel ballast dat je je moeilijk nog in zijn belevingswereld kunt verplaatsen. Nochtans heeft De Vos alle troeven in handen om zijn gewiekste tragedie veilig thuis te brengen. Anderhalf uur lang houdt hij je op het puntje van je stoel, maar het slot én de hoofdpersoon verdienen beter.

Gilles Michiels